

Arrest

nr. 335 761 van 9 november 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Eric MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit, op 6 november 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 26 juni 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 juni 2025 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. De vingerafdrukken van de verzoekende partij werden geregistreerd op 22 augustus 2023 in Zwitserland omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

1.3. Op 10 juni 2025 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Zwitserse autoriteiten. Op 12 juni 2025 stemmen de Zwitserse autoriteiten in met de terugname van de verzoekende

partij, in toepassing van artikel 18 (1) d van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.4. Op 26 juni 2025 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

naam: B.

voornaam: I. G.

geboortedatum: (...)1991

geboorteplaats: Dekutsna

nationaliteit: Eritrea

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zwitserland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer B., I. G., verder de betrokkene, die staatsburger van Eritrea verklaart te zijn, diende op 02.06.2025 een verzoek om internationale bescherming in bij onze diensten. De betrokkene legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor. De betrokkene stelt nooit in het bezit geweest te zijn van een paspoort. De betrokkene verklaart dat zijn originele identiteitskaart in Eritrea ligt, maar dat hij wel een foto heeft op zijn gsm.

Een onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene zijn vingerafdrukken werden genomen in Zwitserland op 22.08.2023 wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 10.06.2025. De betrokkene verklaart religieus gehuwd te zijn en vier minderjarige kinderen te hebben. Zijn echtgenote en kinderen bevinden zich niet in de lidstaten en vergezellen de betrokkene niet in het verzoek om internationale bescherming in België. De betrokkene stelt geen familieleden in België te hebben. De betrokkene verklaart een meerderjarige broer in Zwitserland te hebben.

De betrokkene verklaart Eritrea verlaten te hebben in januari 2023 en vervolgens drie maanden in Soedan verbleven te hebben. Daarna stelt hij twee weken in Libië geweest te zijn. De betrokkene stelt op 07.07.2023 in Italië aangekomen te zijn en daar ongeveer twee weken geweest te zijn. De betrokkene stelt vervolgens in Zwitserland geweest te zijn van 19.08.2023 tot in mei 2025. De Eurodac-resultaten tonen aan dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming in Zwitserland indiende op 22.08.2023. De betrokkene stelt vervolgens vanuit Zwitserland door Frankrijk naar België gereisd te zijn. Naar eigen zeggen kwam de betrokkene in België aan op 28.05.2025.

Op 10.06.2025 werden de Zwitserse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 12.06.2025 stemden de Zwitserse instanties in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Zürich (ZRH). De betrokkene is in Zwitserland gekend met volgende identiteit: G. B., E., Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Voorafgaand aan zijn verzoek in België vroeg de betrokkene internationale bescherming in Zwitserland. Hij verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel.

De Zwitserse instanties erkenden ten overstaan van België hun verantwoordelijkheid en hun verplichting de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Gelet op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Zwitserland.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de

lidstaten het beginsel van nonrefoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). Zwitserland is geen lidstaat van de Europese Unie, maar sloot op 26.10.2004 met de Europese Gemeenschap een overeenkomst inzake de criteria en mechanismen voor de vaststelling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, dat in een lidstaat of in Zwitserland wordt ingediend. Deze overeenkomst trad op 01.03.2008 in werking. Zwitserland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

We benadrukken dat de Belgische instanties in deze niet zijn gehouden tot een beoordeling van het al dan niet eerlijke karakter van het Zwitserse beleid inzake internationale bescherming, maar wel tot een onderzoek naar het bestaan van eventuele tekortkomingen in de Zwitserse procedure inzake het toekennen van internationale bescherming en de voorzieningen inzake opvang en bijstand in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013, in die mate dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij besloot in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen en of hij, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, redenen heeft die zijn verzet om overgedragen te worden naar de verantwoordelijke lidstaat in kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelt een verzoek in België ingediend te hebben omdat België een vredig land is en men hier vriendelijk is voor vluchtelingen. Daarnaast stelt hij dat er werkgelegenheid is. De betrokkene uit bezwaar tegen een overdracht aan Zwitserland. Hij stelt dat het van bij het begin zijn bedoeling was om naar België te komen.

Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Dat de betrokkene België als reisdoel voorop stelde omdat het een vredig land is en men vriendelijk is voor vluchtelingen, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Zwitserland. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te

garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

We wensen aan te geven dat de Zwitserse instanties instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013: “de lidstaat is verplicht (...) d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Dit betekent dat zijn verzoek het voorwerp was van een afwijzing en de betrokkene een uitspraak kreeg over zijn verzoek.

Daarnaast verwijzen we ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013: “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerst aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”. De betrokkene zal na overdracht in Zwitserland een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Zwitserland als verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat de in Zwitserland ingediende verzoeken door de betrokkene niet op een objectieve en zorgvuldige manier aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Zwitserland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is bijgevolg geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Zwitserland “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Zwitserland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en bij het EVRM en er bijgevolg kan van worden uitgaan dat de Zwitserse instanties zich houden aan hun verplichtingen inzake “non-refoulement”.

Het indienen van een asielverzoek impliceert niet automatisch dat de betrokken(en) een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat betrokkene na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en desgevallend een bijhorende maatregel van bewaring, betekent niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet afdoende respecteren.

We wensen nog eens te benadrukken dat in de context van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel de criteria en mechanismen zijn vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat een verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Zwitserland wil zijn, kan ook niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Zwitserland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het EVRM en er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Zowel het EHRM als het HvJ-EU oordeelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Het EHRM oordeelde in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. Dit standpunt werd later en meer bepaald in geval van Griekenland gewijzigd, maar we zijn van oordeel dat de algemene regel in dit geval van een overdracht aan Zwitserland staande blijft. In deze optiek zijn we van mening dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Zwitserse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Gebaseerd op het akkoord van 12.06.2025 hebben de Zwitserse instanties bekendgemaakt dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Zwitserland.

Het recent geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database over Zwitserland (Adriana Romer, Okan Manav, Laura Rezzonico, Lucia Della Torre, Helen Zemp, Teresia Gordzielik, Thais Silva Agostini, en Esther Omlin "Asylum Information Database – Country Report: Switzerland - 2024 update", laatste update op 20.05.2025, hierna het AIDA-rapport genoemd, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2025/05/AIDACH_2024-Update.pdf), stelt dat personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Zwitserland worden overgedragen, niet worden geconfronteerd met belemmeringen inzake het verkrijgen van toegang tot de procedure tot het ontvangen van internationale bescherming (pagina 53, "No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed").

Verzoekers die terugkeren in de Dublin-procedure worden door de politie ontvangen op de luchthaven of bij de grenspost. Als de persoon is overgedragen op basis van een 'terugname'-verzoek, wat betekent dat hij in het verleden al asiel heeft aangevraagd in Zwitserland, moet hij zich melden bij de migratieautoriteiten van het kanton waaraan hij was toegewezen (als een dergelijke toewijzing al had plaatsgevonden), ongeacht de stand van de procedure. De procedure wordt dan hervat, indien er nog geen negatieve beslissing ten gronde is genomen (AIDA-rapport, pagina 53).

Uit informatie in het AIDA-rapport blijkt dat de politie de persoon een ticket voor het openbaar vervoer geeft om de reis naar de kantonale migratiedienst of het federaal asielcentrum te vergemakkelijken. Als de persoon gezondheidsproblemen heeft die de organisatie van een overdracht vereisen, organiseert het kanton of het federaal asielcentrum de overdracht vanaf de luchthaven of de grenspost (AIDA-rapport, pagina 53).

De Asielwet voorziet in een specifieke procedure voor volgende verzoeken. Een volgend verzoek mag niet worden verward met een verzoek om herbeoordeling. Een aanvraag moet worden behandeld als een volgend verzoek om internationale bescherming als er belangrijke redenen zijn die van invloed zijn op de beoordeling van de vluchtelingenstatus. Aan de andere kant, als het nieuw verzoek niet is gebaseerd op gronden met betrekking tot de vluchtelingenstatus, maar alleen op obstakels voor terugkeer (bijvoorbeeld medische redenen), wordt deze behandeld als een verzoek om herbeoordeling (AIDA-rapport, pagina 74). In tegenstelling tot de reguliere procedure, krijgt de verzoeker om internationale bescherming tijdens de onderzoekstijd van de aanvraag geen verblijfsplaats in federale asielcentra. Verzoekers met een volgend verzoek zullen meestal worden ondergebracht

in kantonale noodopvang. De aanvraag heeft ook geen schorsende werking, maar het SEM zou dez werking verlenen als het begint met het gedetailleerd onderzoeken van de aanvraag. In de praktijk zal de uitzetting worden opgeschort in afwachting van de eerste mening van het SEM over het volgend verzoek (AIDA-rapport, pagina 75).

Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers om internationale bescherming in een reguliere procedure recht hebben op volledige materiële ontvangstvoorwaarden vanaf de indiening van de aanvraag tot het verlenen van een wettelijke status of afwijzing van hun aanvraag. (pagina 87). Onder bepaalde voorwaarden kan materiële opvang verminderd of opgeschort worden (pagina 91). Noodhulp zal onvoorwaardelijk voorzien worden voor iedereen die zich op het Zwitsers grondgebied bevindt (pagina 92). Daarnaast meldt het rapport dat er geen gevallen zijn van verzoekers die worden uitgesloten van opvang vanwege een tekort aan plaatsen en dat geen er sprake is van overbevolking (AIDA-rapport, pagina 101). De wet bepaalt dat bij de toewijzing van bedden zoveel mogelijk rekening wordt gehouden met de bijzondere behoeften van kinderen, gezinnen en andere kwetsbare personen, maar deze bepaling is zeer algemeen (AIDA-rapport, pagina 101).

Het opvangsysteem is georganiseerd in twee fasen: tijdens de eerste fase – die niet langer dan 140 dagen mag duren – worden asielzoekers opgevangen in federale asielcentra; Terwijl bij toewijzing aan een kanton hun accommodatie wordt beheerd op kantonnaal of gemeentelijk niveau (AIDA-rapport, pagina 97). Een overplaatsing naar kantonale faciliteiten vindt plaats: a) wanneer een persoon een positieve beslissing of een tijdelijke opname krijgt binnen een versnelde procedure; b) bij het gelasten van de uitgebreide procedure; c) wanneer een persoon gedurende meer dan 140 dagen in een federaal asielcentrum wordt ondergebracht, zelfs als zijn aanvraag is afgewezen of afgewezen (AIDA-rapport, pagina 97).

De opvangomstandigheden verschillen sterk van kanton tot kanton. De Zwitserse Vluchtelingenraad volgt de praktijk in elk van de 26 kantons niet en kan daarom alleen algemene informatie verstrekken (AIDA-rapport, pagina 106).

We zijn dan ook van mening dat, hoewel het Zwitserse opvangsysteem voor enkele stevige uitdagingen staat er geen sprake is van dermate structurele of systematische tekortkomingen van de Zwitserse onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming waardoor we niet langer zouden kunnen uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport

niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Zwitserland dermate structurele

tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Zwitserland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Zwitserland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers in een federaal opvangcentrum geen toegang hebben tot de arbeidsmarkt. Verzoekers die worden overgeplaatst naar een kantonnaal centrum kunnen een aanvraag indienen om te werken (pagina 107).

Op vlak van rechtsbijstand stelt het AIDA-rapport dat vrijblijvend rechtsbijstand wordt voorzien voor verzoekers om internationale bescherming, ook voor personen die onder de Dublin-procedure vallen (pagina 50, "Free legal assistance is ensured at first instance. Therefore, in the Dublin procedure just as in the regular procedure, statefunded (but independent) free legal assistance is guaranteed to all applicants").

Een beroep bij het Federale Administratieve Hof kan op twee verschillende gronden worden ingesteld: de schending van de federale wetgeving, met inbegrip van het misbruik en de overschrijding van discretionaire bevoegdheden; en onjuiste en onvolledige vaststelling van de juridisch relevante omstandigheden. Het beroep moet voldoen aan een aantal formele criteria (zoals schriftelijke vorm, officiële taal, vermelding van de klagende partij, handtekening en datum, bewijsstukken indien beschikbaar) (AIDA-rapport, pagina 37).

De betrokkene werd tijdens zijn persoonlijk gehoor gevraagd naar zijn gezondheidstoestand. De betrokkene verklaart geen gezondheidsproblemen te hebben. Tot op heden bracht hij geen medische attesten of andere objectieve elementen aan die een overdracht naar Zwitserland verhinderen of die aantonen dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We wensen dan ook te benadrukken dat betrokkene niet beschouwd kan worden als zijnde behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU.

De toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming is in Zwitserland wettelijk gewaarborgd, ook in geval van beperkte materiële opvang en men kan beroep doen op de algemene ziekteverzekering. De nationale wet voorziet in een algemene aansluiting van alle asielaanvragers op een zorgverzekering, volgens de Federale Wet van 18 maart 1994 op de Zorgverzekering. Psychologische of psychiatrische behandelingen worden gedekt door de ziektekostenverzekering. Gezondheidszorgkosten zijn inbegrepen in de sociale bijstand en vallen daarom onder de kantonnale bevoegdheid vanaf het moment van toewijzing aan het kanton. (pagina 107). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt allerminst tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming zodanig problematisch is dat een overdracht aan Zwitserland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt de betrokken informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat als omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

We merken in deze verder op dat de Zwitserse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Zwitserland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming (...) niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of zou leiden tot de conclusie dat de asielprocedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Zwitserse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel

51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15/12/1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de Zwitserse autoriteiten ⁽⁴⁾.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering"

1.5. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij op 29 juli 2025 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de vordering tot schorsing

2.1. De verzoekende partij vraagt in haar verzoekschrift "*voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid (...), met name de behandeling van het beroep strekkende tot nietigverklaring en schorsing, (...) tegen de beslissing 26QUATER dd. 26/6/2025*". De vordering strekt ertoe om de door haar aanhangig gemaakte gewone vordering tot schorsing, vermeld in punt 1.5., zo snel mogelijk te behandelen. De verzoekende partij vraagt aldus om de toepassing van artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. Artikel 38/85, §1, eerste en vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.

[...]

Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterste dringende noodzakelijkheid."

Artikel 44, tweede lid, 5° van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt verder dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd bij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

2.3. De ontvankelijkheid van de vordering wordt niet betwist: de verzoekende partij maakt het voorwerp uit van een beslissing van 4 november 2025 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, zodat haar verwijdering imminent is, en heeft tegen deze beslissing gelijktijdig een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend. De vordering tot schorsing tegen de *in casu* bestreden beslissing werd reeds ingeschreven op de rol en de Raad heeft zich er nog niet over uitgesproken. Het wordt voorts niet betwist dat de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen werd ingediend binnen de in artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet bedoelde termijn.

Bijgevolg worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing van de bestreden beslissing, met toepassing van artikel 39/85, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, samen behandeld.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. Overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Hieruit volgt dat, opdat de Raad in het kader van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zou kunnen overgaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een voor hem bestreden beslissing, de volgende voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld:

1. Verzoeker heeft een ernstig middel aangevoerd dat de nietigverklaring van de bestreden akte kan verantwoorden (artikel 39/82, §2, eerste lid *juncto* artikel 39/84, eerste lid en artikel 39/85, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet);
2. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen (artikel 39/82, §2, eerste lid *juncto* artikel 39/84, eerste lid en artikel 39/85, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet).

3.2. Betreffende de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3 (2), 5 (6), 17, 18 (1) d en 22 van de Dublin III-Verordening, van de artikelen 51/2 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van non-refoulement.

De verzoekende partij licht haar enig middel, behoudens een theoretische toelichting bij de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen, toe als volgt:

“De verwerende partij beschouwt dat België niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van meneer B. (...) is.

(...)

In de bestreden beslissing, beslist de tegenpartij dat Zwitserland verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker. Ze beweert dat er geen aanleiding zou bestaan om van de verordening 604/2013 af te wijken.

Volgens de rechtspraak van Uw Raad, moet de tegenpartij een grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in Zwitserland uitvoeren (RVV, 30 januari 2015, n°137.196 - Newletters EDEM-januari 2015; RVV, 16 juni 2015, n°147 792).

Algemene tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen in Zwitserland

Veel openbare rapporten wijzen op andere systematische tekortkomingen in het ontvangststelsel van asielzoekers in Zwitserland.

In een beslissing van 7 december 2018 heeft “The Committee against torture” beoordeeld dat:

« 7.4 In this context, the Committee takes note of the course of the complainant's asylum application procedure before the Swiss authorities. It notes the inconsistencies and contradictions in the complainant's statements and submissions, to which the State party has drawn attention. However, the Committee observes that the complainant was not provided with legal counsel during the proceedings before the State Secretariat for Migration, that he was heard in a language other than his mother tongue despite his express request in this respect and that the Swiss authorities based their reasoning on questioning of the genuineness of the documents produced by the complainant without having taken any measures to verify their genuineness. In this regard, the Committee recalls that the right to an effective remedy contained in article 3 requires, in this context, an opportunity for effective, independent and impartial review of the decision to expel or return, once that decision is made, when there is a plausible allegation that article 3 issues arise. In the present case, the State party did not give the complainant the opportunity to demonstrate the risks he would face in the event of forced return to Eritrea. The Federal Administrative Court only carried out an early and summary assessment of the complainant's arguments while questioning the genuineness of the documents provided but without taking any measures to verify it. Furthermore, the requirement to pay legal fees when the complainant was facing financial hardship denied him the opportunity to apply to have his

appeal examined by the judges of the Federal Administrative Court. In the present case, therefore, on the strength of the information before it, the Committee concludes that the absence of an effective, independent and impartial review of the decision of the Secretariat to expel the complainant constitutes a failure to meet the procedural obligation to provide for effective, independent and impartial review required by article 3 of the Convention» (Committee against Torture, Decision adopted by the Committee under article 22 of the Convention concerning communication No. 811/2017, CAT/C/65/D/811/2017, beschikbaar op : <https://undocs.org/en/CAT/C/65/D/811/2017>).

Recente informatie bevestigt dat dergelijke problemen nog steeds bestaan. Inderdaad volgens de AIDA verslagen, hebben asielzoekers in de praktijk weinig toegang tot rechtsbijstand in eerste instantie en in beroep tegen een negatieve beslissing:

“Most of the legal advisors have a university degree in law, but are not attorneys. Even if de facto they provide generally free legal assistance in as much as no advance payment is required, there is no legal right to state funded legal assistance from these independent legal advisory offices and the latter cannot, in practice, offer professional legal assistance covering all the needs because their resources are limited. Furthermore, access to legal assistance can be difficult for persons in detention, as their means to contact and find a legal representative within the short time limits for appeal (especially in case of inadmissibility decisions) are limited. It seems not to be the amount of financial compensation itself that constitutes an obstacle for independent legal advisory offices or private lawyers to engage in the provision of legal assistance to asylum seekers. But it is rather the difficulty to get financial compensation at all that constitutes an obstacle—in combination with the limited resources for the independent legal advisory offices respectively in combination with the advance payment that private lawyers usually require (that many applicants cannot afford)” (AIDA verslag– Update 2019, p.26).

“The Coalition of Independent Jurists for the right of asylum, gathering several lawyers and NGOs working on asylum cases, has published an independent evaluation of the first year of implementation of the asylum reform. The report partly focuses on the work of the mandated legal protection, pointing to a series of problematic issues. On one hand, the Coalition raises the question of the independence of such mandated organisations, noting that they are very cautious when it comes to taking position in the public space. The geographical proximity with the SEM in the federal centers is also reflected in the perceptions of asylum seekers, who do not always take the independence of their legal representative for granted. The report also points at insufficient coordination among the various mandated organisations that have missed, according to the Coalition, an opportunity to jointly influence the development of case law in the interests of asylum seekers” (AIDA verslag– Update 2021, April 2022, p.34, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA-CH_2021update.pdf)

Echter, volgens OSAR:

« La protection juridique gratuite par les acteurs décrits s'arrête en règle générale lorsque la personne ne réside plus dans un CFA. Les personnes en procédure étendue peuvent se tourner vers un bureau de consultation juridique. Cette protection ne couvre pas l'entier des démarches comme la production de preuves, l'établissement des faits et rapports médicaux ou le recours. Les procédures connexes telles que les demandes de regroupements familiaux, les liens avec le réseau médical et social pour les personnes vulnérables, etc. ne sont pas non plus prévues. Pour les personnes déboutées, qui n'ont pas quitté la Suisse et qui sont à l'aide d'urgence, aucune protection juridique n'est financée » (OSAR, « Conseil et représentation juridique », beschikbaar op : <https://www.osar.ch/droit-dasile/procedure-dasile/conseil-et-representation-juridique.html>).

Uit de bovenstaande blijkt dat verzoeker geen juridische hulp zal krijgen, wat het moeilijk maakt om een klacht in te dienen tegen de praktijk van Zwitserland.

Uit de twee bovengenoemde AIDA-rapporten blijkt ook dat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte eveneens gelimiteerd is door de beperkte bevoegdheid van de gerechtelijke autoriteiten in het kader van het beroep tegen weigeringsbeslissingen en door de verplichting die aan de asielzoeker kan worden opgelegd om bepaalde procedurekosten vooraf te betalen:

« An appeal to the Federal Administrative Court can be made on two different grounds: the violation of federal law, including the abuse and exceeding of discretionary powers; and incorrect and incomplete determination of the legally relevant circumstances. It is important to note in this respect that the Federal Administrative Court cannot fully verify asylum decisions of the SE. Many more, since the examination for appropriateness has been abolished in the Asylum Act as of 1 February 2014. Even if the Court can still verify the appropriateness of the enforcement of removal (as this part of the decision falls under the Foreign Nationals Act, as opposed to the decision on asylum, which falls under the Asylum Act and is therefore subject to the limitation of the Court's competence), it is questionable whether the legal remedy in asylum law is effective. The limitation of the Court's competence in asylum decisions seems problematic and unjustified in view of the highly ranking rights to life, liberty and physical integrity that are at stake. Also, it can lead to incongruities between the areas of asylum and foreigners' law. In practice, the limitation of the Court's competence has proven to be extremely problematic especially in Dublin cases when it comes to the question whether or not Switzerland should apply the sovereignty clause for humanitarian reasons (see section on Dublin: Appeal). Different obstacles to appealing a decision can be identified. One important obstacle is the fact that the Court may demand an advance payment (presumed costs of the appeal proceedings), under the threat of

an inadmissibility decision in case of non-payment. Only for special reasons can the full or part of the advance payment be waived. In fact, an advance payment is mostly requested when the appeal is considered as *prima facie* without merit, which may be fatal to destitute applicants in cases of a wrong assessment. Such wrong assessments have been noted by the European Court of Human Rights (ECtHR). In October 2017, The Federal Court enjoined the Federal Administrative Court to waive demanding an advance payment for unaccompanied asylum-seeking children in appeal procedures. According to the Court, the present practice of Federal Administrative Court consisting in requiring an advance payment in such situations constitutes a measure that disproportionately restricts access to justice for unaccompanied asylum-seeking children. Another obstacle is set by the limitation of the competence of the Federal Administrative Court. Within the appeal procedure, the Court has the possibility to order a hearing if the facts are not elucidated in a sufficient manner. In practice, it has hardly ever made use of this possibility" (Rapport AIDA – Update 2019, p.23).

According to the Asylum Act, asylum seekers are obliged to cooperate in the establishment of the facts during the asylum procedure (duty to cooperate). Asylum applicants who fail to cooperate without valid reason or who fail to make themselves available to the authorities for more than 20 days lose their right to have the asylum procedure continued. This rule also applies to persons who fail to make themselves available to the asylum authorities for more than five days in a federal centre without a valid reason. The applications are cancelled without a formal decision and the persons concerned cannot file a new application within three years – except if this would amount to a violation of the Refugee Convention. This provision is problematic with regard to access to the asylum procedure, as well as to the right to an effective remedy. So far, the Federal Administrative Court has not clarified whether there is a right to an appeal against the decision to cancel the application in these cases. However, in practice, usually asylum seekers who reappear within a few months are reintegrated in the procedure. (AIDA-verslag, Update 2021, April 2022, p.22)

"Different obstacles to appealing a decision can be identified. One important obstacle is the fact that the Court may demand an advance payment (presumed costs of the appeal proceedings), under the threat of an inadmissibility decision in case of non-payment.(...) In fact, an advance payment is mostly requested when the appeal is considered as *prima facie* without merit, which may be fatal to destitute applicants in cases of a wrong assessment. Such wrong assessments have been noted by the European Court of Human Rights (...) Another obstacle is set by the limitation of the competence of the TAF" (Rapport AIDA – Update 2018, p.24).

Wat de opvang van asielzoekers betreft, zijn 6 federale centra geopend met in totaal 2638 plaatsen. Naast deze federale centra zijn er ook centra georganiseerd in de kantons (waarvoor zij verantwoordelijk zijn). De asielzoekers worden echter uitsluitend ondergebracht in federale centra, waar de eerste stappen van de procedure plaatsvinden. Er zijn dus 2638 plaatsen voor 18.088 asielzoekers.

Volgens het AIDA-verslag:

"while the Federal Supreme Court held that reception conditions in a civil protection shelter do not violate the human dignity of persons under emergency aid, the situation in such shelters seems largely unsatisfactory for asylumseekers who are still in a procedure. Single men are mostly affected, although here are sometimes also families who are accommodated in bunkers. In Geneva, in 2015, a protest committee has formed against accommodation of asylumseekers in underground bunkers" (Rapport AIDA – Update 2018, p. 71).

Met betrekking tot de levensomstandigheden in de federale opvangcentra kunnen we vaststellen dat "The Commission observed shortcomings in several areas. The identification of vulnerable persons (victims of trafficking, victims of torture, etc.) is still insufficient and so is the level of care offered to them. There is a need to reinforce the first medical consultations and to provide a psychological assessment upon arrival at the federal asylum centre. According to the Commission, there is also potential for improvement in the area of conflict management and the prevention of violence. The NCPT recommends improving the training of security personnel and providing for the establishment of a complaint management system. It also recommends avoiding systematic searches of asylum seekers at the entrance of the centres, clarifying the use of the "reflection room" and formalising the decisions on disciplinary sanctions, which should always take place in writing." (AIDA-verslag, Update 2021, p.96)

Het laatste AIDA-rapport van 2024 (gepubliceerd in mei 2025) benadrukte de zeer precaire levensomstandigheden in de tijdelijke opvangcentra:

The NCPT criticised the living conditions in temporary asylum centres in its report of April 2024, particularly in civil defence shelters. The reports confirm the Swiss Refugee Council's concerns about these facilities. Conditions in the shelters are challenging: limited space, no natural light, no clear separation of sleeping, eating, and communal areas, lack of privacy, and inadequate ventilation, among other issues. Such circumstances increase the risk of conflict, yet violence prevention measures are notably lacking.⁵⁶⁴ Additionally, alleged cases of violence reported to the NCPT have been poorly documented and insufficiently investigated. (AIDA verslag, "Switzerland Update 2024", mei 2025 blz. 102, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2025/05/AIDA-CH_2024-Update.pdf).

Met betrekking tot de opvangvoorzieningen in deze centra meldt het verslag AIDA van 2023 (gepubliceerd in juli 2024) dat:

"In the federal asylum centres, asylum seekers are usually housed in single-sex dorms, while families are accommodated together. Places to rest or isolate are mostly inexistent. Rooms contain at a minimum two or three beds (such rooms are usually reserved for couples and families) and up to several dozens of beds

each, equipped with bunk beds. Asylum seekers are responsible for cleaning their rooms. In its 2021 report, the National Commission for the Prevention of Torture (NCPT) considered the level of cleaning satisfactory. Asylum seekers share common showers and toilet facilities, which are poorly equipped in terms of privacy. In some cases, men and women share the same showers that they access during different times. The same happens with male and female unaccompanied minors, for whom the NCPT recommends providing at least specific time slots for the use of showers. In October 2021, a report with recommendations for the protection of asylum-seeking women and girls was mandated and published in the aftermath of a political postulate.

The law stipulates that the special needs of children, families and other vulnerable persons are taken into account as far as possible in the allocation of beds, but this provision is very general. In 2023, children in school age were generally able to attend school either within the federal centres or in regular schools, however due to the emergency situation, the time or frequency of schooling was sometimes reduced. In addition, few leisure activities exist for children, especially under and above school age. The general tension that exists within the centres, due to the high psychological pressure asylum seekers are living under, the coexistence of persons with very different backgrounds, or even alcohol or drug issues that may occur in the centres, can make the situation very difficult for children, single women or other vulnerable persons.” (blz. 101-102).

In het AIDA update 2023 rapport (gepubliceerd in juli 2024) merken we op dat de toegang tot psychologische zorg voor asielzoekers in Zwitserland beperkt is:

“On the contrary, many cantonal centres do not have qualified care staff on site. The evaluation team identified margin of improvement in several areas of implementation, for example regarding the transmission of patient files when asylum seekers are transferred, the possibility to resort to professional interpreters or the management of epidemics. A very severe problem is that asylum seekers often need to cope with long waiting times to see specialists, such as psychiatrists, due to staff shortages.

Medical care and the establishment of medical facts in the examination of asylum applications appear to be one of the main issues induced by the acceleration of procedures (see:

Use of medical reports). The identification of vulnerabilities, including psychological problems and psychiatric diseases, remains a significant challenge. A psychological screening at arrival in the centre could be a useful measure and also a tool to prevent suicides. According to the NCPT, within the accelerated procedure, access to psychiatric care is limited to the most acute situations, however an early identification of psychiatric and trauma-related problems and orientation towards the competent services already during the stay in federal asylum centres is recommended. The NCPT also reports that a phone translation service is available to the medical staff, but that there is too little use of it.” (Rapport AIDA, “Switzerland Update Update 2023”, Juli 2024, blz. 110, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/07/AIDA-CH_2023-Update.pdf)

Er is ook bezorgdheid geuit over de ondersteuning van kwetsbare mensen:

“These problems were confirmed by NCPT in a report published in April 2023. Drawing conclusions on the visits conducted in 17 federal asylum centres between 2021 and 2022, the Commission expressed high concern for the situation of unaccompanied minors, who are not able to get any personalised support at least since February 2022. Indeed, the socio-educational workers have found themselves managing 70 to 100 minors at a time, together with some unspecialised staff members. The NCPT clearly states that the treatment of minors is in violation of the Convention on the Rights of the Child (CRC) because the best interests of the children are not enough considered and their rights to protection, rest, leisure, play and recreational activities are not guaranteed. The situation of girls is of particular concern: given their small number, they are often accommodated with adults and left to themselves, receiving no support from the socio-educational staff. According to the NCPT, the current system of support for unaccompanied minor asylum seekers must be reviewed and adapted so that professional and continuous assistance of all children is guaranteed even in the event of a large influx. The report also points at the transfer of minors in adults’ accommodation after an age assessment concluding for the adult age, defining this practice as illicit before a decision on the age of the applicant is entered in force.

Concerning other vulnerable groups, the NCPT expressed concerns regarding the provisory suppression, in several centres, of rooms accessible only for women to make space for more dorms, as well as the accommodation of several families in the same room. The Commission is also very critical about the treatment of persons with disabilities, as in several centres the mobility was strongly reduced for people on a wheel chair.

During 2023, the NCPT visited some temporary federal asylum centres, two of which (Les Rochats, a military barrack, and Aesch, an underground civil protection shelter) accommodate unaccompanied minors aged 16 and 17 and two of which (the underground civil protection shelter of Steckborn and the centre of Via Motta 7 – 11 in Chiasso) also house families with children. As explained above, the reports confirm that the material conditions are generally insufficient and not at all suitable for children. Furthermore, at the time of the NCPT's visit, there were no specialised staff (social educators) in the centres for unaccompanied minors. The centre of Via Motta 7-11 in Chiasso was found to be in appalling conditions, with no outdoor space or place for children to play. The NCPT has concluded that these conditions are not compatible with the UN Convention on the Rights of the Child and has recommended to refrain from housing children in underground

shelters.”(Rapport AIDA, Update 2023, juli 2024, blz. 112, beschikbaar sur : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/07/AIDA-CH_2023-Update.pdf)

In het AIDA-rapport van mei 2025 - Update 2024 - was bezorgdheid geuit over de onpartijdigheid en problemen met begrip van tolken tijdens interviews:

“Even if, in general, an interpreter is present during the interviews, some problems have been identified with regard to simultaneous translation. Internal, unpublished surveys on procedural problems regularly highlighted difficulties relating to simultaneous translation, such as partially incorrect translations, difficulties in comprehension considering the cultural context and the corresponding references. In this respect, the systematic presence, in principle, of an interpreter and a legal representative during the interview should reinforce the right of asylum applicants to be able to express themselves in a language of which they have a sufficient command. If significant communication problems arise between the interpreter and the asylum applicant, the interview must be cancelled. In any case, issues related to translation should be mentioned in the minutes to be considered by the Court in case of appeal. The surveys also pointed out that several interpreters are not impartial, sometimes even have close ties to the regime in the country of origin, or that they lack professionalism (i.e. imprecise, no literal translation but a summary, lacking linguistic competence). Problems have also been identified in relation to the difference in accent or dialect between the interpreter and the applicant, especially in cases where the applicant’s mother tongue was Tibetan, Kurdish of Syria or Dari. (blz. 26)

In haar jaarverslag 2023 over Zwitserland benadrukte Amnesty International de vele tekortkomingen in de behandeling van vluchtelingen en migranten door Zwitserland:

“ La Cour européenne des droits de l’homme a reproché à la Suisse d’avoir rejeté les demandes de regroupement familial de personnes réfugiées au motif qu’elles dépendraient de l’aide sociale. La Suisse a continué de transférer vers la Croatie des personnes qui dans certains cas souffraient de problèmes de santé ou de traumatismes, malgré les preuves de renvois sommaires et de graves carences affectant le système d’asile croate. Le programme suisse de réinstallation est resté suspendu, ce qui a privé les personnes réfugiées de voies sûres et légales d’accès à une protection. Une étude mandatée par les pouvoirs publics a mis en évidence la nécessité d’améliorer la prise en charge sanitaire des personnes demandeuses d’asile dans les centres d’hébergement cantonaux et de la Confédération. La Commission nationale de prévention de la torture s’est dite préoccupée par l’encadrement insuffisant des mineur·e·s non accompagnés dans les centres fédéraux pour demandeurs et demandeuses d’asile. » (Amnesty International, « Suisse – rapport annuel 2023 », 24.04.2024, beschikbaar op : <https://www.amnesty.be/infos/rapports-annuels/rapport-annuel-2023/rapport-annuel-2023-europe-asie-central-e/article/suisse-rapport-annuel-2023>)

Deze tekortkomingen en problemen werden opnieuw gemeld in het laatste jaarverslag van Amnesty International over Zwitserland:

La nouvelle définition du viol inscrite dans le Code pénal est entrée en vigueur. Une initiative populaire visant à renforcer les protections constitutionnelles pour les personnes en situation de handicap a été soumise au gouvernement fédéral. La Cour européenne des droits de l’homme a rendu des décisions historiques sur le profilage racial et la justice climatique. Le droit à la liberté de réunion pacifique était menacé par de nouvelles lois cantonales et des restrictions dans les universités.

(...)

Discrimination

La Cour européenne des droits de l’homme (CEDH) a rendu un arrêt historique dans l’affaire Wa Baile c. Suisse, déclarant la Suisse coupable de profilage racial dans le cadre du contrôle d’identité, de la fouille et de la condamnation à une amende d’un citoyen suisse noir². Le Parlement a chargé le gouvernement d’élaborer un plan d’action pour lutter contre le racisme et l’antisémitisme.

En septembre, la chambre basse du Parlement a voté en faveur de la cessation de tout financement futur de l’Office de secours et de travaux des Nations unies pour les réfugiés de Palestine dans le Proche-Orient (UNRWA). Elle a demandé au gouvernement d’agir au sein de l’ONU pour que cette agence soit entièrement remplacée, ce qui reflétait le sentiment anti-palestinien régnant au Parlement. La chambre haute a reporté sa décision sur cette question à 2025.

(...)

De nouveaux cas d’atteintes aux droits fondamentaux de mineur·e·s commises en 2023 dans des centres fédéraux d’asile ont été mis en évidence, notamment des cas de violences physiques⁵. Le gouvernement a présenté un projet de modification de la loi sur le regroupement familial, ainsi qu’une nouvelle loi permettant notamment la détention de mineur·e·s dans les centres fédéraux d’asile sans prévoir de garanties appropriées. Ces textes étaient en instance au Parlement. (Amnesty International, « Suisse – rapport annuel 2024 », 29.04.2025, beschikbaar op : <https://www.amnesty.be/infos/rapports-annuels/rapport-annuel/rapport-annuel-2024-europe-asie-centrale/article/suisse-rapport-annuel-2024>.)

Het laatste AIDA 2024 verslag, dat in mei 2025 werd gepubliceerd, benadrukte de moeilijkheden die de Zwitserse autoriteiten ondervinden bij het opvangen van asielzoekers, en de problemen die het openen van tijdelijke noodcentra met zich meebrengt:

These shelters are particularly problematic, since the asylum applicants need to live underground for an uncertain amount of time. Even though the cantons try to limit the duration to a few weeks, the actual stay can be longer according to the general housing capacity for refugees in the respective canton. Difficulties particularly arose in the housing of unaccompanied children. Many cantons reported having troubles in finding enough suitable buildings for their housing, since the requirements the centres need to fulfil are usually higher than for others. In 2024, the numbers of unaccompanied children remained high and the housing situation challenging. (AIDA verslag, "Switzerland Update 2024", mei 2025 blz. 100, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2025/05/AIDA-CH_2024-Update.pdf)

Onafhankelijke organisaties zoals het NCPT en de UNHCR hebben in de periode 2022-2023 verschillende rapporten gepubliceerd om de aandacht te vestigen op de punten waarop de Zwitserse autoriteiten vooruitgang moeten boeken met betrekking tot hun opvangsysteem:

"In its report published in April 2023, the NCPT drew its conclusions on the visits carried out between 2021 and 2022 in 17 federal asylum centres.⁵⁶⁸ The Commission recognises the challenges posed by the current situation (Ukraine crisis, increasing numbers of asylum seekers, high numbers of unaccompanied minors) and calls for the need, at the political level, to ensure enough resources. Analysing the situation in the centres, it notes that there is considerable potential for improvement in many areas, such as the prevention of violence (particularly sexual violence), the application of security measures (body-searches, use of force, confiscations), the protection of persons suffering from addiction, or persons at risk of suicide or self-harm. The report focuses especially on the situation on unaccompanied minors, highlighting severe shortcomings in their support and declaring itself highly worried about the situation. The observations concerning minors and other vulnerable groups are discussed below.

In December 2023, the NCPT has published four new reports on individual visits carried out in six temporary centres (see below section on "Accommodation crisis in 2022 and 2023").

In November 2023, UNHCR has published a report with recommendations for federal asylum centres. In the report, based on 12 visits conducted in federal asylum centres between 2021 and 2022, UNHCR identifies several areas of improvement such as the identification and consideration of special needs of vulnerable persons, the prevention of violence, health care, education and the participation of residents and civil society". (Rapport AIDA, Update 2023, Juli 2024, blz. 102, beschikbaar op: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/07/AIDA-CH_2023-Update.pdf)

Ten slotte in zijn slotopmerkingen over het vierde periodieke verslag van Zwitserland van 22 augustus 2017 benadrukt the Human Rights Committee dat:

« 28. The Committee remains concerned about reports of the prevalence of police brutality, especially against asylum seekers, migrants and foreigners and about the underreporting of such incidents. It is seriously concerned about the lack of centralized data at the federal level on the number of complaints, prosecutions and sanctions relating to alleged ill-treatment. It takes note of the explanations provided by the delegation regarding criminal procedure and the responsibility of cantonal public prosecutor's offices for receiving complaints against the police, but it remains concerned about the lack of an independent and universally accessible mechanism with which complaints against the police can be lodged to complement the public prosecutor's offices, which may be seen as biased since they cooperate with the police in investigating such complaints (arts. 2, 6 and 7) ».

De tekortkomingen van het Zwitserse opvangsysteem zijn door de tegenpartij niet goed aangepakt. De verwerende partij houdt immers geen rekening met of leest gedeeltelijk objectieve en recente informatie waarin de Zwitserse opvangvoorzieningen aan de kaak worden gesteld, en verwerpt de informatie die hem door middel van beginselverzoeken onder de aandacht wordt gebracht op basis van een algemene en abstracte motivering, zonder aan te tonen dat Zwitserland de verzoekende partij daadwerkelijk zal behandelen door hem toegang tot internationale bescherming te garanderen, zonder dat hem ten onrechte de toegang tot internationale bescherming, effectieve toegang tot materiële bijstand en toegang tot gezondheidszorg wordt geweigerd.

Er is dus geen enkele garantie dat de verzoekende partij naar behoren zal worden verzorgd, dat hij rechtsbijstand, materiële bijstand en passende gezondheidszorg zal krijgen. Bijgevolg heeft de verwerende partij geen zo streng mogelijk onderzoek verricht naar het risico van schending van artikel 3 EVRM en heeft hij zijn beslissing niet voldoende gemotiveerd overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Het was derhalve de taak van de verwerende partij om de discretionaire bepaling van artikel 17.1. van de Dublin III Verordening toe te passen."

3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet 29 juli 1991 alsook artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is

genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt.

3.2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.2.4. De bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18 (1) d van de Dublin III-Verordening.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.

(...)

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, richt de minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij de Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek om de vreemdeling over te nemen of terug te nemen.

(...)

§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.”

Artikel 18 (1) d van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

“De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

[...]

d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;”

Artikel 17 (1) van dezelfde verordening bepaalt:

“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.”

De verzoekende partij betwist niet dat zij op 22 augustus 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende in Zwitserland waardoor de Zwitserse autoriteiten in toepassing van de Dublin III-Verordening in beginsel verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Zij betwist evenmin dat zij in Zwitserland naar aanleiding van dit verzoek een negatieve beslissing kreeg.

3.2.5. Zij is echter van mening dat veel openbare rapporten wijzen op andere systematische tekortkomingen in het ontvangststelsel van asielzoekers in Zwitserland. Zij betoogt dat niet aangetoond wordt dat Zwitserland haar daadwerkelijk zal behandelen door haar toegang tot internationale bescherming te garanderen, zonder dat haar ten onrechte de toegang tot internationale bescherming, effectieve toegang tot materiële bijstand en toegang tot de gezondheidszorg wordt geweigerd, dat er geen enkele garantie is dat zij naar behoren zal worden verzorgd, dat zij rechtsbijstand, materiële bijstand en passende gezondheidszorg zal krijgen, dat de verwerende partij geen zo streng mogelijk onderzoek heeft verricht naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. Zij meent dat de verwerende partij de tekortkomingen in het Zwitserse opvangstelsel niet goed aanpakt daar zij geen rekening houdt met objectieve en recente informatie waarin de Zwitserse opvangvoorzieningen aan de kaak worden gesteld of deze informatie gedeeltelijk leest en verder informatie die haar door middel van beginselverzoeken onder de aandacht wordt gebracht, verwerpt op grond van een algemene en abstracte motivering.

3.2.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 96).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land en de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat de verzoekende partij zal worden overgedragen aan Zwitserland, nu zij in dit land een verzoek om internationale bescherming had ingediend op 22 augustus 2023 en gezien de Zwitserse autoriteiten zich op 12 juni 2025 akkoord hebben verklaard met de terugname op grond van artikel 18 (1) d van de Dublin III-Verordening.

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-Verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en met het EVRM.

Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat het beschermingsverzoek van de verzoekende partij door de Zwitserse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 81).

Zo heeft het Hof reeds geoordeeld dat artikel 4 van het Handvest eraan in de weg staat dat de lidstaten een asielzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 106).

Artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening waarbij deze rechtspraak is gecodificeerd, bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Ofschoon artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening slechts ziet op een situatie waarin het reële risico op onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 4 van het Handvest, voortvloeit uit de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor personen die om internationale bescherming verzoeken, in de lidstaat die ingevolge die verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, oordeelde het Hof verder dat uit het in artikel 4 neergelegde algemene en absolute verbod tevens volgt dat de overdracht van een verzoeker aan die lidstaat uitgesloten is telkens wanneer er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat de asielzoeker een dergelijk risico zal lopen bij zijn overdracht of als gevolg daarvan.

In andere woorden, zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een beschermingsverzoek, kan een asielzoeker slechts worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Of de betrokken persoon wegens zijn overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in de zin van de Dublin III-Verordening een ernstig risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan, is voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang.

Wanneer de rechterlijke instantie waarbij een beroep tegen een overdrachtsbesluit wordt ingesteld, over door de betrokken persoon overgelegde bewijzen beschikt dat een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingscriterium van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.

Zulke tekortkomingen vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3 van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254).

Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263).

Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, punten 82-93).

3.2.7. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat een onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, waarbij de verwerende partij tot de vaststelling komt dat bij overdracht van de verzoekende partij aan Zwitserland deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen noch op individuele gronden. De verwerende partij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij die zij heeft afgelegd tijdens haar Dublin-interview en met in de bestreden beslissing vermelde landeninformatie.

Op individueel vlak wordt erop gewezen dat het verzoek om internationale bescherming ingediend op 22 augustus 2023 in Zwitserland voorwerp was van een afwijzing, dat de verzoekende partij in België geen familie heeft en in Zwitserland een meerderjarige broer heeft, dat zij verklaarde dat het van in het begin haar bedoeling was naar België te komen. De verwerende partij motiveert dat het de verzoekende partij niet toekomt om zelf te bepalen in welk land haar verzoek dient behandeld te worden, dat het feit dat de verzoekende partij België als reisdoel had omdat het een vredig land is en men vriendelijk is voor vluchtelingen, geen afbreuk doet aan de verantwoordelijkheid van Zwitserland, dat ook het loutere feit dat de verzoekende partij zou worden teruggestuurd naar een land waar de economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België, op zich niet voldoende is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Voorts wordt er nog op gewezen dat de verzoekende partij na overdracht aan Zwitserland een nieuw verzoek zal kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren, dat zij daarbij ook gemachtigd zal zijn te verblijven in Zwitserland als verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen. Voorts motiveert de verwerende partij ook betreffende de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Op basis van de in de bestreden beslissing vermelde landeninformatie voert de verwerende partij voorts een grondige, uitgebreide en actuele analyse uit van de situatie van verzoekers van internationale bescherming die aan Zwitserland worden overgedragen in het kader van de Dublinprocedure. Hierbij bespreekt de verwerende partij zowel de procedure op zich, alsook de opvangvoorzieningen in Zwitserland. Verder gaat de verwerende partij ook in op de toegang tot de arbeidsmarkt, de rechtsbijstand, de beroepsmogelijkheden en de toegang tot de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming.

De verwerende partij komt tot de conclusie dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers doch dit niet leidt tot de conclusie dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat Dublin-terugkeerders in Zwitserland per definitie in een situatie belanden die kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, dat het enkele feit dat er opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Zwitserland, onvoldoende is om tot een dergelijk besluit te komen.

Hoewel zij niet blind is gebleven voor de kritische bemerkingen die uit het AIDA-rapport zijn gebleken, is de verwerende partij tot de conclusie gekomen dat bij overdracht van de verzoekende partij aan Zwitserland er geen reëel risico voorligt op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden.

Het komt derhalve aan de verzoekende partij, die in essentie stelt dat de verwerende partij verkeerdelijk steunt op het interstatelijk vertrouwensbeginsel en op verkeerde en onvolledige lezingen van het AIDA-rapport, toe om haar standpunt met concrete argumenten te onderbouwen. Het is aan de verzoekende

partij om met concrete argumenten aan te tonen dat deze conclusie niet deugdzzaam is. Het gegeven dat zij het niet eens is met het standpunt van de verwerende partij volstaat daartoe niet.

3.2.8. Gelet op het recente en allesomvattende AIDA-rapport (update van 20 mei 2025) waarop de verwerende partij zich heeft gesteund, kan de verzoekende partij zich niet vergenoegen met een verwijzing naar minder recente versies van datzelfde rapport zonder dat zij daarbij aantoont dat de bevindingen ook nog worden gehandhaafd in de geüpdatete versie.

Daar anders over oordelen zou elke update immers zinledig maken. Het komt daarbij overigens niet aan de Raad toe om de nalatigheden van de verzoekende partij op dit vlak te gaan rechtzetten. Evenmin kan de verzoekende partij zonder meer verwijzen naar andere gedateerde informatie om de conclusies van de verwerende partij in een ander daglicht te stellen.

Waar de verzoekende partij verder wel citeert uit de website van Osar – zonder enige tijdsaanduiding – om te poneren dat zij geen rechtsbijstand zal kunnen krijgen, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de webpagina niet kan worden gevonden, zodat niet is aangetoond dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld *“Op vlak van rechtsbijstand stelt het AIDA-rapport dat vrijblijvend rechtsbijstand wordt voorzien voor verzoekers om internationale bescherming, ook voor personen die onder de Dublin-procedure vallen (pagina 50, “Free legal assistance is ensured at first instance. Therefore, in the Dublin procedure just as in the regular procedure, statefunded (but independent) free legal assistance is guaranteed to all applicants”).”* Nu de webpagina niet kan gevonden worden, kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat hieruit blijkt dat zij geen juridische hulp zal krijgen, wat het moeilijk maakt om een klacht in te dienen tegen de praktijk van Zwitserland.

De verzoekende partij stelt verder nog:

“In het AIDA-rapport van mei 2025 - Update 2024 - was bezorgdheid geuit over de onpartijdigheid en problemen met begrip van tolken tijdens interviews:

“Even if, in general, an interpreter is present during the interviews, some problems have been identified with regard to simultaneous translation. Internal, unpublished surveys on procedural problems regularly highlighted difficulties relating to simultaneous translation, such as partially incorrect translations, difficulties in comprehension considering the cultural context and the corresponding references. In this respect, the systematic presence, in principle, of an interpreter and a legal representative during the interview should reinforce the right of asylum applicants to be able to express themselves in a language of which they have a sufficient command. If significant communication problems arise between the interpreter and the asylum applicant, the interview must be cancelled. In any case, issues related to translation should be mentioned in the minutes to be considered by the Court in case of appeal. The surveys also pointed out that several interpreters are not impartial, sometimes even have close ties to the regime in the country of origin, or that they lack professionalism (i.e. imprecise, no literal translation but a summary, lacking linguistic competence). Problems have also been identified in relation to the difference in accent or dialect between the interpreter and the applicant, especially in cases where the applicant's mother tongue was Tibetan, Kurdish or Syria or Dari. (blz. 26)”

De Raad kan ter zake alleen maar vaststellen dat problemen met tolken en vertalingen nergens kunnen worden uitgesloten en dat het zaak is van de betrokkene om, zoals dat ook wordt aangeraden in het hierboven vermelde citaat, hier alert voor te zijn en het desgevallend aan te kaarten in het kader van een beroep. Hoe dan ook blijkt geenszins dat het om dermate ernstige tekortkomingen gaat dat zij zouden oplopen tot een systeemfout in de procedure inzake de internationale bescherming.

Met betrekking tot de opvang, wordt in de bestreden beslissing gesteld, betreffende de verzoekende partij die reeds een negatieve beslissing heeft gehad, dat verzoekers met een volgend verzoek meestal zullen worden ondergebracht in kantonale noodopvang, dat noodhulp voorzien wordt voor iedereen die zich op het Zwitsers grondgebied bevindt, dat het rapport meldt dat er geen gevallen zijn van verzoekers die worden uitgesloten van opvang vanwege een tekort aan plaatsen en dat er geen sprake is van overbevolking.

De verzoekende partij betwist dat allemaal niet, maar zij wijst op de moeilijke opvangomstandigheden in de federale opvangcentra en stelt verder dat in het meest recente AIDA-rapport de zeer precaire opvangomstandigheden in de tijdelijke opvangcentra worden benadrukt. Zij betoogt:

“Het laatste AIDA-rapport van 2024 (gepubliceerd in mei 2025) benadrukte de zeer precaire levensomstandigheden in de tijdelijke opvangcentra:

‘The NCPT criticised the living conditions in temporary asylum centres in its report of April 2024, particularly in civil defence shelters. The reports confirm the Swiss Refugee Council's concerns about these facilities. Conditions in the shelters are challenging: limited space, no natural light, no clear separation of sleeping,

eating, and communal areas, lack of privacy, and inadequate ventilation, among other issues. Such circumstances increase the risk of conflict, yet violence prevention measures are notably lacking.⁵⁶⁴ Additionally, alleged cases of violence reported to the NCPT have been poorly documented and insufficiently investigated.’ (AIDA verslag, “Switzerland Update 2024”, mei 2025 blz. 102, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wpcontent/uploads/2025/05/AIDA-CH_2024-Update.pdf).

De Raad herhaalt dat de verzoekende partij niet betwist dat haar verzoek om internationale bescherming in Zwitserland negatief werd afgesloten. Bij terugkeer zal haar verzoek om internationale bescherming dan ook een volgend verzoek betreffen. De Raad herhaalt eveneens dat in de bestreden beslissing erop wordt gewezen dat verzoekers met een volgend verzoek meestal worden ondergebracht in kantonale noodopvang. Dit vindt steun in het AIDA-rapport (p. 75). De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij in federale of tijdelijke asielcentra (die eveneens federaal zijn, zie AIDA-rapport, p. 98-99) zal worden opgevangen, zodat haar verwijzing naar de opvangomstandigheden in deze centra niet dienstig is.

Over de opvangomstandigheden in de kantons, stelt de verzoekende partij het volgende:

“Het laatste AIDA 2024 verslag, dat in mei 2025 werd gepubliceerd, benadrukte de moeilijkheden die de Zwitserse autoriteiten ondervinden bij het opvangen van asielzoekers, en de problemen die het openen van tijdelijke noodcentra met zich meebrengt:

‘These shelters are particularly problematic, since the asylum applicants need to live underground for an uncertain amount of time. Even though the cantons try to limit the duration to a few weeks, the actual stay can be longer according to the general housing capacity for refugees in the respective canton. Difficulties particularly arose in the housing of unaccompanied children. Many cantons reported having troubles in finding enough suitable buildings for their housing, since the requirements the centres need to fulfil are usually higher than for others. In 2024, the numbers of unaccompanied children remained high and the housing situation challenging. (AIDA verslag, “Switzerland Update 2024”, mei 2025 blz. 100, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2025/05/AIDA-CH_2024-Update.pdf)’

Vooreerst moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar de problemen op het vlak van de opvang van niet-begeleide minderjarigen. In het citaat wordt er immers op gewezen dat het voor de kantons moeilijk is om huisvesting te vinden omdat de specifieke vereisten om niet-begeleide minderjarigen op te vangen strikter zijn. De verzoekende partij valt niet onder deze striktere vereisten.

Het gegeven voorts dat de autoriteiten creatief op zoek (moeten) gaan naar extra opvangplaatsen omwille van de hoge instroom aan asielzoekers, en dat die in Zwitserland ook ondergronds gevonden worden, houdt op zich niet in dat de verzoekende partij een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM/artikel 4 van het Handvest. Dat de verzoekende partij mogelijks tijdelijk terechtkomt in een ondergrondse opvangplaats houdt op zich niet in dat er geen sprake is van fatsoenlijke levens- en opvangomstandigheden, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan.

Waar de verzoekende partij er op wijst dat er geen garanties voorliggen dat zij passende gezondheidszorg zal krijgen, moet erop worden gewezen dat in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat de verzoekende partij verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij haar betoog dat de toegang tot de psychologische zorg voor asielzoekers in Zwitserland beperkt is en dat er ook bezorgdheid is geuit over de ondersteuning van kwetsbare mensen.

Er ligt geen begin van bewijs voor van een risico op onmenselijke of vernederende behandeling omwille van medische redenen. Bovendien heeft het EHRM bevestigd dat er in uitwijzingszaken voor medische aangelegenheden een bijzonder hoge drempel bestaat om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te nemen. Ongeacht de ziekte (fysieke of psychische aandoeningen), dient het te gaan om een onomkeerbare verslechtering van de gezondheidstoestand, waarbij die verslechtering zou uitmonden in ondraaglijk lijden of een significante vermindering van de levensverwachting (EHRM 7 december 2021, Savra t. Denemarken (GK), nr. 57467/15). De verzoekende partij heeft niet aangetoond dat zij zich in een dergelijke situatie bevindt.

De verzoekende partij wijst tot slot op een recent verslag van Amnesty International waarin het volgende wordt gesteld:

“[...]

Discrimination

La Cour européenne des droits de l’homme (CEDH) a rendu un arrêt historique dans l’affaire Wa Baile c.

Suisse, déclarant la Suisse coupable de profilage racial dans le cadre du contrôle d’identité, de la fouille et de la condamnation à une amende d’un citoyen suisse noir².

Le Parlement a chargé le gouvernement d'élaborer un plan d'action pour lutter contre le racisme et l'antisémitisme. En septembre, la chambre basse du Parlement a voté en faveur de la cessation de tout financement futur de l'Office de secours et de travaux des Nations unies pour les réfugiés de Palestine dans le Proche-Orient (UNRWA). Elle a demandé au gouvernement d'agir au sein de l'ONU pour que cette agence soit entièrement remplacée, ce qui reflétait le sentiment anti-palestinien régnant au Parlement. La chambre haute a reporté sa décision sur cette question à 2025.

(...)

De nouveaux cas d'atteintes aux droits fondamentaux de mineur-e-s commises en 2023 dans des centres fédéraux d'asile ont été mis en évidence, notamment des cas de violences physiques⁵. Le gouvernement a présenté un projet de modification de la loi sur le regroupement familial, ainsi qu'une nouvelle loi permettant notamment la détention de mineur-e-s dans les centres fédéraux d'asile sans prévoir de garanties appropriées. Ces textes étaient en instance au Parlement. (Amnesty International, « Suisse – rapport annuel 2024 », 29.04.2025, beschikbaar op :

Ter zake wijst de Raad erop dat geen enkele staat volledig vrij is van discriminatie en racisme. Dit impliceert echter niet automatisch dat, wat betreft de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming, personen die aan Zwitserland worden overgedragen onder de bepalingen van de Dublin III-Verordening een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. De verzoekende partij toont niet aan dat daar in haar geval anders over moet worden gedacht.

3.2.9. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat zij bij overdracht naar Zwitserland zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang van verzoekers om internationale bescherming, in het bijzonder voor Dublinterugkeerders, of in de behandeling van beschermingsverzoeken aldaar, dan wel omwille van de specifieke omstandigheden van haar individuele geval. In die omstandigheden kon de verwerende partij op redelijke wijze besluiten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van de artikelen 3 (2) of 17 van de Dublin III-Verordening.

Een schending van artikel 3 (2), 17 en/of 18 (1) d van de Dublin-III-Verordening, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest of van het non-refoulementbeginsel blijkt niet.

3.2.10. De verzoekende partij toont *prima facie* niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht.

Er kan op het eerste zicht niet worden besloten tot een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De beschouwingen van de verzoekende partij laten op het eerste zicht evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.2.11. Het enig middel is *prima facie* niet-ontvankelijk in zoverre de verzoekende partij daarin de schending aanvoert van de artikelen 5 (6) en 22 van de Dublin III-Verordening en artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet nu zij weliswaar artikel 22 van de Dublin III-Verordening citeert, doch nalaat te omschrijven op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden. Evenmin verduidelijkt de verzoekende partij op welke wijze artikel 5 (6) van de Dublin III-Verordening of artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet wordt geschonden.

3.2.12. Het enig middel is niet ernstig.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.3. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing, geactiveerd via de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend vijftientig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

E. VAN DER WEL, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN DER WEL

N. VERMANDER